1951
ଅକ୍ଟୋବର 4

ଆର. ଏସ. ମଲିକ ମାଥ୍ରା ଦାସଙ୍କ ପାଇଁ ଭୀମ ସେନ

ବନାମ

ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ

ୟୁନିଅନ୍ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ – ମଧ୍ୟକ୍ଷେପକ

–

ସିଏଚ୍. ହରବଂଶ ଲାଲଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେମ ନାଥ

ବନାମ

ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ

–

ରତନ ଚାନ୍ଦଙ୍କ ପାଇଁ ଭୀମ ସେନ

ବନାମ

ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ

–

କନୱାର କିଶୋରଙ୍କ ପାଇଁ ସିଏଚ୍. ହଂସ ରାଜ

ବନାମ

ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ

ଶାନ୍ତି ସରୂପଙ୍କ ପାଇଁ ଆତ୍ମା ସିଂହ

ବନାମ

ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ

[ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ହରିଲାଲ କାନିୟା, ମେହେର ଚାନ୍ଦ ମହାଜନ
ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଆୟାର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ଅଟକ ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ (1950 ର IV), ଧାରା 3 (1) - କଳାବଜାରୀ ପାଇଁ ଅଟକ ନିବାରଣ - ଅତୀତର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଆଦେଶ - ବୈଧତା - ଆଧାରର ଯଥେଷ୍ଟତାକୁ ବିବେଚନା କରିବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଳୟର କ୍ଷମତା - ଅଟକ ନିବାରଣ (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1951 ଅଧୀନରେ ଉପଦେଷ୍ଟା ମଣ୍ଡଳୀ ସ୍ଥାପନାର ପ୍ରଭାବ

କଳାବଜାରୀକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ, ଏକ ଅଟକ ଆଦେଶକୁ ବେଆଇନ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ, ଏପରି ଅଟକର କାରଣଗୁଡିକରେ ଅଟକ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ କେବଳ ଅଟକ

ରଖାଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପୂର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି, ଯେହେତୁ ଅତୀତର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ଉଦାହରଣଗୁଡ଼ିକ ଏକ ଆତ୍ମନିଷ୍ଠ ମାନସିକ ଦୋଷସିଦ୍ଧି ସୃଷ୍ଟି କରିପାରେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟତରେ କଳାବଜାରୀରେ ଲିପ୍ତ ହେବାକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଅଟକ ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1950 ଅଧୀନରେ ଅଟକ ରଖିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେବା ଉଚିତ କି ଏହାର ପରୀକ୍ଷଣ, ଅଟକ ରଖୁଥିବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆତ୍ମନିଷ୍ଠ ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ; କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଧାରଗୁଡ଼ିକ ଏହି ସନ୍ତୁଷ୍ଟିର କାରଣ ହେବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ କି ନୁହେଁ ତାହା ବିଚାର କରିବାର କ୍ଷମତା ଅଦାଲତର ନାହିଁ । 1951 ର ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ଵାରା ଉପଦେଷ୍ଟା ମଣ୍ଡଳୀର ସଂସ୍ଥାପନା ଏହି ମାମଲାକୁ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ କରିପାରିନାହିଁ, ଏବଂ ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ ପରେ ମଧ୍ୟ ଅଟକ ରଖିବା ଆଦେଶ ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଧାର ଯଥେଷ୍ଟ କି ତାହା ବିଚାର କରିବାକୁ ନ୍ୟାୟାଳୟର କ୍ଷମତା ନାହିଁ ।

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା: ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1951 ର 45 ରୁ 49 ।

ଅପରାଧିକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 1951 ର 46 ରୁ 50 ରେ ସିମଲା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ (ଭଣ୍ଡାରି ଏବଂ ସୋନି ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ)ର 20 ଅଗଷ୍ଟ, 1951 ର ରାୟଗୁଡ଼ିକ ଏବଂ ଆଦେଶଗୁଡିକରୁ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ।

ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ 45 ଏବଂ 49 ରେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ଜୟ ଗୋପାଳ ସେଠୀ* (ତାଙ୍କ ସହିତ, *ଆର୍. ଏଲ୍. କୋହଲି* ଏବଂ *ଶ୍ରୀ ରାମକୁମାର*) ।

ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 46 ରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ଏନ୍. ସି. ଚାଟାର୍ଜୀ* (ତାଙ୍କ ସହିତ, *ହରଦୟାଲ ହାର୍ଡି* ଏବଂ *ଆର୍. ଏଲ୍. କୋହଲି*) ।

ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 48 ରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ହରଦୟାଲ ହାର୍ଡି*।

ସମସ୍ତ ଆବେଦନରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ପଞ୍ଜାବର ଆଡଭୋକେଟ୍-ଜେନେରାଲ୍, ଏସ୍. ଏମ୍. ସିକ୍ରି* (ତାଙ୍କ ସହିତ, *ଏନ୍. ଏସ୍. ଦୋଆବିଆ*) ।

1951
ଭୀମ ସେନ
ବନାମ
ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ
ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ
କାନିୟା

ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 45 ରେ ମଧ୍ୟକ୍ଷେପଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ଭାରତର ଆଟର୍ଣ୍ଣି-ଜେନେରାଲ୍, ଏମ୍. ସି. ସେତଲବାଦ* (ତାଙ୍କ ସହିତ, *ଜି. ଏନ୍. ଯୋଶୀ*) ।

1951 ଅକ୍ଟୋବର 4 । ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ କାନିୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା - ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟଗୁଡ଼ିକରୁ ପାଞ୍ଚଟି ସହଯୋଗୀ ଆବେଦନ ଏବଂ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ହେଉଛି ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଅଟକ ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ କପା ଦ୍ରବ୍ୟର କଳା ବଜାରୀରେ ଲିପ୍ତ ଥିବା ଆଧାରରେ ଅଟକ ରଖିବାର ବୈଧତା ଅଛି କି ।

ପଞ୍ଜାବ ସରକାରଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ (କପଡା) ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଯୋଗାଣ ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ କପଡା ବଣ୍ଟନ କରିବା ପାଇଁ ଜୁଲୁନ୍ଧୁର ପାଇକାରୀ କପଡା ବ୍ୟବସାୟ ସଂଘ ଗଠନ କରାଯାଇଥିଲା । କପଡ଼ା ସାମଗ୍ରୀର ପାଇକାରୀ ବ୍ୟବସାୟୀ ଭାବେ ଲାଇସେନ୍ସ ପାଇଥିବା କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଏକ ନିଗମ ଗଠନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ଥିବା ସମସ୍ତ କପଡା ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଜିଲ୍ଲାରେ ଖୁଚୁରା ଯଥାଶଂଧାରୀମାନଙ୍କୁ ବଣ୍ଟନ କରାଯାଉଥିଲା । ସରକାର ଖୁଚୁରା ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କୁ ଯଥାଶଂ ଆବଣ୍ଟନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିତରଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧୀନରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଖୁଚୁରା ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗଣ୍ଠିଲି ଦେବା ପାଇଁ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା । ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଶିଳ୍ପ ଏବଂ ଯୋଗାଣ ବିଭାଗ ଦ୍ୱାରା ଜାରି ହୋଇଥିବା 4 ଅକ୍ଟୋବର, 1950 ର ଅଧିସୂଚନା ଅନୁଯାୟୀ ଯଦି କିଛି ଖୁଚୁରା ଲାଇସେନ୍ସଧାରୀ ସେମାନଙ୍କୁ ଆବଣ୍ଟିତ କୋଟାର ବିତରଣ ଗ୍ରହଣ ନକରନ୍ତି, ତେବେ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ, ପାଇକାରୀ ବ୍ୟବସାୟୀ ସଂଘ ଅନ୍ୟ ଖୁଚୁରା ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କୁ ଏହିପରି ଉଠାଯାଇନଥିବା ବିଡା ଦେଇପାରିବେ । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ପାଇକାରୀ ଏବଂ ଖୁଚୁରା ବିକ୍ରି ହେବାକୁ ଥିବା କପଡ଼ା ସହିତ ସମସ୍ତ ମୂଲ୍ୟ ସରକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା । ବ୍ୟବସାୟୀ ସଂଘ କଳା ବଜାରୀ କାରବାର କରୁଥିବା ସନ୍ଦେହ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଜୁଲୁନ୍ଧୁର ଜିଲ୍ଲା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଥର ଚେତାବନୀ ଦିଆଯାଇଥିଲା । 7 ଜୁନ୍, 1951 ରେ ବେସାମରିକ ଯୋଗାଣ ଏବଂ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ଆବଣ୍ଟନ, ଜିଲ୍ଲା ସଂଗଠକ, ଜୁଲୁନ୍ଧୁର ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ପାଇକାରୀ କପଡା ନିଗମ, ଜୁଲୁନ୍ଧୁର ସହରର ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କୁ ଏକ ଆଦେଶ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ସୂଚିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ତାଙ୍କର ଲିଖିତ ପୂର୍ବ ଅନୁମତି ବିନା ସରିନଥିବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଉଠାଯାଇନଥିବା ମହଜୁଦ ସାମଗ୍ରୀର ନିକାଶ କରିବାକୁ

ସେମାନଙ୍କୁ କଠୋର ରୂପେ ବାରଣ କରାଯାଇଛି । ସେମାନଙ୍କୁ ପୁନଶ୍ଚ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ସେବେଠାରୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଖୁଚୁରା ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କୁ ଏପରି କୌଣସି ମହଜୁଦ ସାମଗ୍ରୀ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ କେବଳ ଖୁଚୁରା ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ସଂଘକୁ ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବ । ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ଚିଠି ସହ 1950 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 4 ତାରିଖର ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଅଧିସୂଚନାର ଖଣ୍ଡ 5 ସମରୂପ ନଥିଲା, ଯାହା ପାଇକାରୀ ବ୍ୟବସାୟୀ ସଂଘକୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଖୁଚୁରା ବ୍ୟବସାୟୀ କିମ୍ବା ସେହି ଜିଲ୍ଲାର ଖୁଚୁରା ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ସଂଘକୁ ଉଠାଯାଇନଥିବା କପଡା ବିକ୍ରୟ କରିବାର ସ୍ୱାଧୀନତା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ 1950 ମସିହା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ କପା ବସ୍ତ୍ର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଆଦେଶ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । କିଛି ସମୟ ପାଇଁ କପଡ଼ା ବଣ୍ଟନ ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହଟାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସରକାରଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ମୂଲ୍ୟ ରହିଥିଲା । ସେହି ସମୟରେ ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା ଯେ ସରକାର ସ୍ଥିର କରିଥିବା ଦରଠାରୁ ଅଧିକ ଦରରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏବଂ ଅନ୍ୟକେତେଜଣ କପଡା ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ । ଏପରିକି ଯେତେବେଳେ ଉଭୟ ବିତରଣ ଏବଂ ମୂଲ୍ୟ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଉତ୍ପାଦନ କାରଖାନାଗୁଡ଼ିକୁ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ମୂଲ୍ୟରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରତିଶତ କପଡା, ଯାହାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ସରକାର ନିଜ ଅଧୀନକୁ ନେଇନଥିଲେ, ର ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହାକୁ ମାଗଣା ବିକ୍ରୟ କପଡ଼ା ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏବଂ ଅନ୍ୟକେତେଜଣ ଏହି ମାଗଣା ବିକ୍ରୟ କପଡ଼ାର କଳାବଜାରୀ କରୁଥିଲେ ।

19 ଜୁନ୍, 1951 ରେ ଜିଲ୍ଲା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଏକ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା, ସେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ନିବାରଣ ଅଟକ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3 (2) ଅଧୀନରେ ଅଟକ ରଖାଯିବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଗୋଷ୍ଠୀ ନିମନ୍ତେ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଥିବା କପଡା ଯୋଗାଣର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ପାଇଁ ପକ୍ଷପାତ କରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିବାରଣ କରାଯାଇପାରିବ । 2 ଜୁଲାଇ, 1951 ରେ, ଜୁଲୁନ୍ଦୁରର ଜିଲ୍ଲା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଜୁଲାଇ 2 ରୁ 1 ଅକ୍ଟୋବର 1951 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୁଲୁନ୍ଦୁରର ଜିଲ୍ଲା ଜେଲ୍ ରେ ନ୍ୟସ୍ତ କରାଯିବ । ତଦନୁସାରେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖାଯାଇଥିଲା । 6 ଜୁଲାଇ ତାରିଖ ସକାଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖିବାର କାରଣ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆଧାରଗୁଡ଼ିକ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପକୁ, ପରିଚାଳନା ପ୍ରତିନିଧି କିମ୍ବା ବିଭିନ୍ନ ସଂସ୍ଥାରେ ଅଂଶୀଦାର କିମ୍ବା ଉକ୍ତ ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ନିଗମର କର୍ମଚାରୀ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ କରେ । ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଜୁନ୍,

1949 ରୁ ଅକ୍ଟୋବର, 1950 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଯେତେବେଳେ ବିତରଣ ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହଟାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେମାନେ ଜୁଲୁନ୍ଦୁର ଜିଲ୍ଲା ନିମନ୍ତେ ଥିବା ଅଧିକାଂଶ କପଡା ମହଜୁଦକୁ କଳା ବଜାରରେ ଅତ୍ୟଧିକ ହାରରେ ନିକାଶ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଅକ୍ଟୋବର, 1950 ରେ ସେହି ନିୟନ୍ତ୍ରଣକୁ ପୁନର୍ବାର ଲାଗୁ କରାଯିବା ପରେ ମଧ୍ୟ, ସେମାନେ ଆଦେଶ ପାରିତ ହେବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏହାର ଜାରି ହେବା ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସ୍ୱଳ୍ପ ବ୍ୟବଧାନରେ ବେସାମରିକ ଯୋଗାଣ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଅଚଳ କରାଯାଇଥିବା କପଡ଼ାକୁ ନିକାଶ କରିଥିଲେ । ସଂସ୍ଥାର ସଦସ୍ୟ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଧାରଟି ଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନେ ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ଜରିଆରେ ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଠାରୁ ଅଧିକ ଦରରେ ବସ୍ତ୍ର ମହଜୁଦକୁ କଳା ବଜାରରେ ନିକାଶ କରିବାରେ ଅଂଶୀଦାର ଥିଲେ । ଏହି ସବିଶେଷ ବିବରଣୀଗୁଡ଼ିକ ପରିଶିଷ୍ଟ 'A' ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି । ସେମାନେ ମାଗଣା ବିକ୍ରୟ କପଡ଼ା ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରନ୍ତି । ଅତ୍ୟଧିକ ଦରରେ କଳା ବଜାରରେ ଏହାକୁ ବିକ୍ରି କରିବାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ସେମାନେ କପଡ଼ାର ବିଭିନ୍ନ ମହଜୁଦର ସଠିକ୍ ଦାବିଦାରଙ୍କୁ ବେଆଇନ ଉପାୟରେ ବଞ୍ଚିତ କରିଥିଲେ ବୋଲି ତୃତୀୟ ଭିତ୍ତିରେ ଏହା ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆଧାରଗୁଡ଼ିକର ବିସ୍ତୃତ ବିବରଣୀକୁ ଯିବା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଆଧାରଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ବୋଲି ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ ।

ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅଧିନିୟମ 226 ଅଧୀନରେ ଜୁଲାଇ 9,1951 ରେ ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅର୍ଜିଗୁଡ଼ିକ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଅଟକ ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖିବା ବେଆଇନ ବୋଲି ଆଧାର ଦର୍ଶାଇ ରାଜ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ *ବନ୍ଦୀ ଉପସ୍ଥାପନ ଆଜ୍ଞାଦେଶ* ମଗାଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ *ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ*ର ଅଭିଯୋଗକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର କିଛି ବିସ୍ତୃତ ଉଦାହରଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରି, ଜିଲ୍ଲା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଜବାବରେ ତାଙ୍କ ଶପଥ ପତ୍ର ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ବୋଲି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବା ଲିଖିତ ବିବରଣୀ ଉପରେ ସେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲେ । ଅଗଷ୍ଟ, 1951ର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ, କପଡ଼ା ବ୍ୟବସାୟୀ ଭାବରେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଲାଇସେନ୍ସକୁ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ବାତିଲ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଅର୍ଜିଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଅର୍ଜିଦାତାମାନେ ଆବେଦନ କରି ଆମ ପାଖକୁ ଆସିଛନ୍ତି ।

ଅଟକ ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1950 ର ଧାରା 3 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଗୋଷ୍ଠୀ ପାଇଁ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଯୋଗାଣ ଏବଂ ସେବାଗୁଡିକର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ଉପରେ ପକ୍ଷପାତ ଢଙ୍ଗରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରୁ ବାରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଯଦି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର କିମ୍ବା ରାଜ୍ୟ ସରକାର ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି, ତେବେ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖାଯିବ ବୋଲି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ଏପରି ଏକ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିପାରନ୍ତି । ଧାରା 3 (2) ଦ୍ୱାରା ଜଣେ ଜିଲ୍ଲା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କୁ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର କ୍ଷମତା ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତେବେ ଏପରି ଆଦେଶ ବିଷୟରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଏକ ଲିଖିତ ବିବରଣୀ ଦେବା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଥିଲା, ଯିଏ କି ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନସ୍ଥ ଥିଲେ ଏବଂ କେଉଁ ଆଧାରଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆଦେଶର ଆବଶ୍ୟକତା ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବା ଭଳି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସବିଶେଷ ବିବରଣୀଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ମତରେ ପଠାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ।

ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ କଳାବଜାରୀକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ଅଟକ ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇପାରିବ । ସେମାନଙ୍କ ଅଟକ ରଖିବା ଆଧାରଗୁଡ଼ିକରେ କେବଳ ଜୁନ୍, 1951 ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ବୋଲି ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି । ଏହାକୁ ଆପତ୍ତିଜନକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟକଳାପଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହା ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ଧାରା ଅଧୀନରେ ଆବଶ୍ୟକ ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । ଏହା ପରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଜିଲ୍ଲାରେ ଦ୍ରବ୍ୟର ବିତରଣ ଏବଂ ବିକ୍ରୟ ଏବଂ ମୂଲ୍ୟର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରହିଥିବା ଏପରି ଛିଦ୍ରକୁ 7 ଜୁନ୍, 1951 ରେ ଜିଲ୍ଲା ଆୟୋଜକଙ୍କ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଦ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ସେହି ଆଦେଶ ଯୋଗୁଁ ଜିଲ୍ଲା ଆୟୋଜକଙ୍କ ଠାରୁ ଲିଖିତ ଭାବରେ ଏକ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ଆଦେଶ ବିନା ବ୍ୟବସାୟ ସଂଘ କିମ୍ବା ନିଗମ କୌଣସି କପଡା ବିକ୍ରୟ କରିପାରିନଥିଲା, ଏବଂ ତେଣୁ ସେହି ତାରିଖ ପରେ କୌଣସି ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିଛି କଳାବଜାରୀ ହୋଇପାରିନଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଆଦେଶଟି ଅଯୌକ୍ତିକ ଥିଲା । ଏହା ପରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେମାନଙ୍କର ଲାଇସେନ୍ସ ବାତିଲ ହୋଇଥିବାରୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେମାନେ କପଡ଼ାର କାରବାର କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅଟକ ରଖିବା ଆଦେଶ ନିବାରଣ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଦଣ୍ଡ ସ୍ୱଭାବର ଅଟେ । ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅଧିନିୟମରେ ମନସ୍ଥ କରାଯାଇଥିବା ଆପତ୍ତିଜନକ ଉପାୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରୁ ରୋକିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅଟକ ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ

1951
ଭୀମ ସେନ
ବନାମ
ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ
ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ
କାନିୟା

ଅଧୀନରେ ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକ ଥିଲା ଏବଂ ଜୁନ୍, 1951 ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କର ଆରୋପିତ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ଏହି ଅଧିନିୟମର ପରିସର ବାହାରେ ଥିଲା ।

ଆମ ମତରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମାମଲାରେ ସଠିକ ପନ୍ଥା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଅତୀତର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ଉଦାହରଣଗୁଡ଼ିକ, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଆପତ୍ତିଜନକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ଲିପ୍ତ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି ବୋଲି ଜିଲ୍ଲା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଆତ୍ମନିଷ୍ଠ ମାନସିକ ଦୋଷସିଦ୍ଧି ବିଶ୍ୱାସକୁ ଜନ୍ମ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଅଟେ । ଅଟକ ରଖିବା ପାଇଁ ପ୍ରଦତ୍ତ ଆଧାରଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଟେ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଯଥେଷ୍ଟ କି ନୁହେଁ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାର ନିମନ୍ତେ ନୁହେଁ । ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ପାଇଁ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ କେବଳ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଆତ୍ମନିଷ୍ଠ ସନ୍ତୁଷ୍ଟିର ଆବଶ୍ୟକ କରେ । ଏହି ଯୁକ୍ତି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଠିକ୍ ନୁହେଁ ଯେ, ଯେହେତୁ 1951ର ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମରେ ଏକ ଉପଦେଷ୍ଟା ମଣ୍ଡଳୀ ଗଠନ କରାଯାଇଛି, ଯାହା କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ତଦାରଖ ଏବଂ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିପାରିବ, ଏବଂ ତେଣୁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଯେ, ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ନିମନ୍ତେ ଏହି ଆଧାରଗୁଡ଼ିକ ଯଥେଷ୍ଟ କି ନାହିଁ, ଅଦାଲତରେ ଏକ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ହୋଇପାରିଛି । ଅଟକ ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ, ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଆଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ସର୍ବଦା ଆଦେଶ ଦେଉଥିବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କର ରହିଛି ଏବଂ ରହିଆସିଛି । 1951 ର ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ ଏକ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷକ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ଅଧିଷ୍ଠିତ କରୁଥିବା କାରଣରୁ ସେହି ବିଚକ୍ଷଣତା ଏବଂ ବିଷୟଗତ ପରୀକ୍ଷା ଛଡ଼ାଇ ନିଆଯାଏ ନାହିଁ ଏବଂ ଉପଦେଷ୍ଟା ମଣ୍ଡଳୀର ସ୍ଥାପନା ଦ୍ୱାରା ଆଦେଶ ଦେଉଥିବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଆଦେଶ ସଠିକ୍ ଥିଲା କି ନାହିଁ ତାହା ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ଅଦାଲତଙ୍କୁ, ଆମ ମତରେ, ଅଧିକାରିତା ଦିଆଯାଇନାହିଁ । ତେଣୁ, ଏହି ଭିତ୍ତିରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଆଧାର ଯେ ଅଟକ ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଅଟକ ରଖାଯିବା ଉଚିତ କି, ଏହା ସ୍ଥିର କରିବାର ଅଧିକାରିତା ଜିଲ୍ଲା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କର ଅଟେ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଦୁଇଟି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଦ୍ୟମ ନେଇ ଏହା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଜିଲ୍ଲା ସଂଗଠକଙ୍କର 7 ଜୁନ, 1951ର ଆଦେଶ କାରଣରୁ, ସରକାରଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ଥିବା କପଡା ବିତରଣ ଓ ବିକ୍ରୟ ଯୋଜନାରେ ଏକମାତ୍ର ଛିଦ୍ରକୁ ବନ୍ଦ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଆଦେଶ ପରେ କୌଣସି ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରକାର କଳାବଜାରୀ କରିବା ଅସମ୍ଭବ ଥିଲା । ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଆମେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିନାହୁଁ । ପ୍ରଥମତଃ, ଏହି ଆଦେଶ ଏକ ପ୍ରଶାସନିକ ଆଦେଶ ପରି ଜଣାପଡ଼େ ଏବଂ ଏହା ଏକ ଚେତାବନୀ ସ୍ୱଭାବର ଅଟେ । 1950 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର

4 ର କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଆଦେଶର ଧାରା 5ର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଏହା ଅମେଳ ଅଟେ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଏହି ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଏଥିପାଇଁ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ପରିଣାମକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇନାହିଁ । ତଥାପି ଅନେକ କପଡା, ଯାହାକୁ ସରକାରୀ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ପରିସର ବାହାରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ବିତରଣ କରିବାକୁ ଉତ୍ପାଦନକାରୀମାନେ ଅନୁମତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ସୁରକ୍ଷିତ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଅତ୍ୟଧିକ ହାରରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦରଠାରୁ ଅଧିକ ହାରରେ ବିକ୍ରି କରାଯାଇପାରିବ । ଦ୍ୱିତୀୟ ତର୍କ ଏହା ଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କର ଲାଇସେନ୍ସ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାତିଲ ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ ସେମାନେ ବୁଣା କପଡ଼ା ବ୍ୟବସାୟ ଆଦୌ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ତାଙ୍କର କଳାବଜାର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ରେ ଲିପ୍ତ ହେବାକୁ ନେଇ କୌଣସି ଆଶଙ୍କା ନାହିଁ । ଆମେ ଏହି ତର୍କକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଏହିପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଅସମର୍ଥ କାରଣ ଏହା ସାଧାରଣ ଜ୍ଞାନ ଯେ ମନୋନୀତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନାମରେ ଲାଇସେନ୍ସ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ। ପୁଣି ଯଦିଓ ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜୁଲୁନ୍ଦୁର ଜିଲ୍ଲାରେ ସେମାନଙ୍କର ଲାଇସେନ୍ସ ନଥାଇପାରେ, ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଜିଲ୍ଲାରେ ଲାଇସେନ୍ସ ଥାଇପାରେ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କୁ ମିଳିଥାଇପାରେ । ଅଟକ ଆଦେଶ ପାରିତ ହେବାର ଏକ ମାସ ପରେ ସେମାନଙ୍କ ଲାଇସେନ୍ସ ରଦ୍ଦ ହୋଇଥିବା ଏହି ତଥ୍ୟରୁ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କର ସେହି ଆଧାରରେ କୌଣସି କଳା ବଜାର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ରେ ଲିପ୍ତ ହେବା ଅସମ୍ଭବ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିପାରୁନାହୁଁ । ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜୁଲୁନ୍ଦୁର ଜିଲ୍ଲା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କର 1951 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 1 ତାରିଖର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଶପଥ ପତ୍ରରୁ ଏକ ଉଦ୍ଧୃତାଂଶ ଉପଯୋଗୀ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ । ସେ କହିଥିଲେ:

"ଅନ୍ୟ କାରଖାନାଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପର୍କରେ, 9 ଜୁନ, 1951 ପରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କପଡା ମହଜୁଦକୁ ମାଗଣା ବିକ୍ରୟ କପଡା ଭାବେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି । ଯେକୌଣସି ପରିମାଣର କପଡା, ଯାହାର ଦେୟ ଦିଆଯାଇନାହିଁ ଏବଂ ମାଲିକମାନଙ୍କ ମନୋନୀତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇନାହିଁ ତାହା ମାଗଣା ବିକ୍ରି ନିମନ୍ତେ ମିଲ୍ସକୁ ଫେରିଯିବ: ବମ୍ବେ ଏବଂ ଅହମ୍ମଦାବାଦର ସମସ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମିଲକୁ ବମ୍ବେର ବୟନ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ 31 ମେ, 1951ର ପତ୍ର ସଂଖ୍ୟା CYC-2/SLM କୁ ଦେଖନ୍ତୁ । ବିନା କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକରେ, ଏହି କପଡ଼ା ଭାରତର ଯେକୌଣସି ପାଇକାରୀ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କ୍ରୟ କରାଯାଇପାରିବ । କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ, ବିନା ଅନୁମତିରେ ମାଗଣା ବିକ୍ରି କପଡ଼ାକୁ ଗୋଟିଏ ଜିଲ୍ଲାରୁ ଅନ୍ୟ ଜିଲ୍ଲାକୁ ପରିବହନ କରାଯାଇପାରିବ । ଜିଲ୍ଲା ଆୟୋଜକ, ବେସାମରିକ ଯୋଗାଣ, ଏବଂ ରାସନ, ଲୁଧିଆନାଙ୍କୁ ବେସାମରିକ ଯୋଗାଣ, ଯୁଗ୍ମ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଏବଂ ପଞ୍ଜାବ ସରକାରଙ୍କ ଉପ-ସଚିବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ, 2 ଜାନୁଆରୀ, 1951 ର

ଜ୍ଞାପକ ସଂଖ୍ୟା 28894 CS (C) 50/48791 ଦେଖନ୍ତୁ । ପୁଣି ଥରେ କଳା ବଜାରରେ ଲାଭ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ଷଡଯନ୍ତ୍ର କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମାଗଣା ବିକ୍ରି କପଡା କ୍ରୟ କରାଯାଇପାରିବ । ଜିଲ୍ଲା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କୁ ଜଣେ ପାଇକାରୀ କପଡ଼ା କ୍ରେତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଉଥିବା ଏକମାତ୍ର ସୂଚନା ହେଉଛି, ଉକ୍ତ ଜିଲ୍ଲାକୁ ସେହି ଭଳି କେତେ ପରିମାଣର କପଡ଼ା ଆମଦାନୀ କରାଯାଇଛି । ଜିଲ୍ଲା ଆୟୋଜକଙ୍କ ଲିଖିତ ବିବରଣୀ ଅନୁଯାୟୀ ନିଗମ ଦ୍ୱାରା ଏପରି କୌଣସି କପଡା ଜୁଲୁନ୍ଦୁରକୁ ଆମଦାନୀ କରାଯାଇ ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହା ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କାରଣ ରହିଛି ଯେ ନିଗମ ମିଲ ଗୁଡିକରୁ ମାଗଣା ବିକ୍ରୟ କପଡ଼ା କ୍ରୟ କରିଚାଲୁଥିଲା ଏବଂ ଉନ୍ନତ ମାନର କପଡ଼ା ଗଣ୍ଠିଲି ଯଥାଶଂର ଅଭାବ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ସେହି ଗଣ୍ଠିଲି ଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲା ଯାହାକୁ ସେମାନେ ମିଲ୍ ସହିତ ମିଶି କଳା ବଜାରରେ ବିକ୍ରି କରୁଥିଲେ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଜିଲ୍ଲା ଆୟୋଜକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ସଂଲଗ୍ନ ତାଲିକାରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣାପଡ଼ିବ ଯେ ରତନ ଚାନ୍ଦ ମାଥ୍ରା ଦାସ କମ୍ପାନୀ, ମାଗଣା ବିକ୍ରୟ କପଡା କାରବାର କରୁଥିଲା ଏବଂ କାଙ୍ଗଡ଼ା ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ପ୍ରାଦେଶିକ ସଂରକ୍ଷଣ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ କପଡା ଆମଦାନୀ କରୁଥିଲା । ଏହି ଯଥାଶଂର ଅଧିକାଂଶ ଅଂଶ ମଧ୍ୟ କଳା ବଜାରରେ ବିକ୍ରି ହେଉଥିଲା । ମଦନ ଗୋପାଳ ନନ୍ଦ ଲାଲ ଏବଂ କମ୍ପାନୀ ସଂସ୍ଥାଟି ସେହିଭଳି ବଡ଼ ଆକାରରେ ମାଗଣା ବିକ୍ରି କପଡ଼ା କାରବାର କରୁଥିଲା । ସଂଲଗ୍ନ ତାଲିକାରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବା ହରି ଚାନ୍ଦ ବିନ୍ଦ୍ରା ବାନ୍ ସଂସ୍ଥାରେ ନିଗମର ସଚିବ, ଶାନ୍ତି ସରୂପ ଭାଗୀଦାର ଥିଲେ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଏ ଏବଂ ଏହି ସଂସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ମାଗଣା ବିକ୍ରୟ କପଡା କାରବାର କରୁଥିଲା । 30 ଜୁଲାଇ, 1951 ର ଜ୍ଞାପକ ସଂଖ୍ୟା ଶୂନର ଜବାବରେ ଜିଲ୍ଲା ଆୟୋଜକ ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାପକ ସଂଖ୍ୟା 6306/6734-M/CT/Do. 7 ରେ ସୂଚନା ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ମାଗଣା ବିକ୍ରୟ କପଡ଼ା ସର୍ବଦା କଳା ବଜାରରେ ବିକ୍ରି ହେଉଥିଲା । ମିଲ୍ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପାଇକାରୀ ବ୍ୟବସାୟୀଙ୍କଠାରୁ ମାଗଣା ବିକ୍ରି କପଡା ପାଇବା ନିମନ୍ତେ ପାଇକାରୀ କପଡା ନିଗମ, ଜୁଲୁନ୍ଦୁର ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନାହିଁ କିମ୍ବା ରତନ ଚାନ୍ଦ ମଥ୍ରା ଦାସ ସଂସ୍ଥା ଏବଂ ମଦନ ଗୋପାଳ ନନ୍ଦ ଲାଲ ଆଣ୍ଡ କୋ. ସଂସ୍ଥା ପାଇଁ ମାଗଣା ବିକ୍ରି କପଡା ହାସଲ କରିବାରେ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ପରେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଜୁଲାଇ 2 ତାରିଖର ଆଦେଶ ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କରାଯାଇଥିବା ଏକମାତ୍ର ଅଟକ ଆଦେଶ ଏବଂ ଏଥିରେ ଅଟକ ନିବାରକ ଅଧିନିୟମର କୌଣସି ଧାରା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇନାହିଁ ଏବଂ ଅଟକ ରଖିଥିବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ କୌଣସି ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ଥିଲା ବୋଲି ଦର୍ଶାଯାଇନାହିଁ । ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଜୁନ୍ 19 ତାରିଖର କୌଣସି ଆଦେଶ କେବେବି କୌଣସି ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଯାଇ

ନଥିଲା କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଜାରି କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ଅଟକ ରଖିବା ବେଆଇନ ଥିଲା । ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ଯେ, ଏହି ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଅଟକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସତ୍ୟପାଠରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ସତ୍ୟପାଠରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ।ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ବୋଲି ସେମାନଙ୍କର ସତ୍ୟପାଠ ଦର୍ଶାଏ ନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କେବଳ ସେମାନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ଓ ସୂଚନା ଉପରେ ସତ୍ୟପାଠଗୁଡ଼ିକ ଆଧାରିତ ଅଟେ ଏବଂ ଏହି ସୂଚନାର ଉତ୍ସ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇନାହିଁ । ଏହା ବିରୁଦ୍ଧରେ, ଜିଲ୍ଲା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କର ଶପଥ ପତ୍ର ରହିଛି ଯେଉଁଥିରେ ବିଶେଷ ରୂପେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଜୁନ୍ 19 ତାରିଖର ଆଦେଶର ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଟକବନ୍ଦୀଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ଅଟକାଦେଶ ଜାରି କରାଯିବାର ଏକ ସପ୍ତାହ ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦୀ ଉପସ୍ଥାପନ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ପାଇଁ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଜିଲ୍ଲା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଲିଖିତ ବିବରଣୀଗୁଡ଼ିକର ସଠିକତା ଉପରେ ସନ୍ଦେହ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ଅଛି ବୋଲି ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ । ଆମର ମତରେ ଅଟକାଦେଶ ଉପରେ ଏହି ଆଧାରରେ ଆକ୍ଷେପ କରିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାରବତ୍ତା ବିହୀନ ଅଟେ ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ଅଟକକୁ ଅବୈଧ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଆଧାରଗୁଡ଼ିକରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଉପରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଯେହେତୁ ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ, ତେଣୁ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ବିଫଳ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ହେଉଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ନିଗମର ସଚିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ହେଉଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ସଂସ୍ଥାରେ ବିକ୍ରେତା ଏବଂ କିରାଣୀ । ସେମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେମାନେ କଳା ବଜାରୀରେ ଲିପ୍ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଜିଲ୍ଲା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଶପଥ ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ଯାହା କୁହାଯାଇଛି, ତାହାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ । ଏଥିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ ଜଣେ ସଚିବ କିମ୍ବା ଜଣେ କିରାଣୀ ହେବା ସହିତ ଏବଂ ସେହି କ୍ଷମତାରେ ସେମାନଙ୍କର ମୁଖିଆଙ୍କର କଳା ବଜାରୀରେ ସକ୍ରିୟ ଭାବରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା, ସେମାନେ ନିଜେ କପଡା କଳା ବଜାରୀରେ ଲିପ୍ତ ହେଉଥିଲେ । ଯଦି ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଏବଂ ଏହି ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବିବାଦୀୟ ହୁଏ, ତେବେ ଉପଦେଷ୍ଟା ମଣ୍ଡଳୀ ଦ୍ୱାରା ଏହି ବିଷୟର ବିଚାର କରାଯିବ । ତେବେ ସେହି ବିବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ସତ୍ୟତାକୁ ନେଇ ଥିବା ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ମଧ୍ୟରେ ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଆଧାରଗୁଡ଼ିକ ବିଫଳ ହୋଇଛି, ସମସ୍ତ ପାଞ୍ଚଟି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଖାରଜ ହେଲା ।

ସମସ୍ତ ଆବେଦନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତିନିଧି: *ଆର୍. ଏସ୍. ନରୁଲା ।*

ଉତ୍ତରଦାତା ଏବଂ ମଧ୍ୟକ୍ଷେପକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତିନିଧି: *ପି. ଏ. ମେହେଟ୍ଟା ।*

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷା ରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ଲେଙ୍କା,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ